

Den siste amatør

Jeg sitter her på NAGS-messa og føler meg som den siste amatør. Dette kan være mi siste messe. Jeg sitter med mitt overskuddslager, som føles som vanlig gråstein mot den skinnende prakt som omgir meg. Det skinner i gull og sølv og glitrende edelstener, er det noe rart at folk blir betatt? Russere og svensker er her med praktstuffer, som rent tar pusten fra en. Hvor er amatørerne hen? De rusler rundt og kikker på stasen de også, og er redusert til et undrende og storøyd publikum. Jeg føler meg overkjørt. Jeg (vi) er blitt invadert av næringsdrivende og profesjonelle steinhandlere, som har overtatt butikken. Jeg tenker på min yndlingsbok fra guttedagene. «Den siste mohikaner» av James F. Cooper. Hans skjebne er snart vår. Indianerne ble også invadert, av de hvite, som hadde bedre utstyr, bedre varer, bedre av alt, og det var mange av dem.

En amatør har to muligheter: 1. Selge, bytte, kjøpe av andre samlere. Det går så lenge du har noe nytt, eller noe som er finere. 2. selge til publikum.

Alternativ 2 er snart borte. Publikum ser de glitrende smykkene og de praktfulle utenlandske stoffene, og kommer ikke lenger. De pengene de har å bruke er da brukt opp. Kvarts fra Svelvik og Bø er da uinteressant.

Nå er det snart på tide vi setter oss ned og tenker. Hva med fremtiden? Vi trenger ikke messene for å dyrke hobbyen, men de er med på å inspirere og holde interessen ved like. Der tref-

fer vi likesinnede fra andre kanter av landet, får se nyheter, utveksle opplysninger osv. Der kan vi også få noe igjen for det hobbyen koster ved å selge stuffer vi er blitt lei eller har til overs. Messene har vært høydepunkter i året.

Hvorfor skal vi være verktøy for de næringsdrivende? De kommer til ferdig bord, og til stikkontakten klar for lysshovet. For noen hundrelapper er det bare å dekke bordet og koble til strømmen. Alt er ferdig. Reklamert gratis har vi også gjort for dem. Kom! Alt er ferdig. Husleie og rengjøring betaler vi også.

Hvem er de mest verdifulle i denne gjengen? Det er oss! Vi holder driften i gang i foreningene, betaler husleie, strøm, utfører dugnad, underviser, tar passasjerer med i bilen på turer, deltar i møter osv. Hva når vi ikke gidder dette lenger? Hvordan går det da med økonomien til foreningene? Hvis de innstiller, hva da med NAGS? De næringsdrivende vil da bli nødt til å holde sine messer selv. Kanskje det er på tide?

Hva med nyhetene fra E 18? Hvor er de som fant mye bra der? Jeg så dem ikke på messa. Er ikke messa for oss lenger? De burde hatt bord der og vist fram nyhetene. Ikke bare bilder i Stein. De følger seg kanskje fortrent de også? Eller er messa for amatører blitt i bakrommet, på parkeringsplassen, etter telefonavtale. Jeg har registrert mye av dette. Er dette fremtiden for amatørerne?

Jeg spør: Foretar ikke foreningene og NAGS seg noe nå, er det snart over og ut for foreningene. Jeg vet om en som vel en nedlagt. Hvor mye lenger vil ildsjelene stå på for å arrangere messer, som i økende grad er et instrument for de utenfra? Når skal vi få ei messe for oss, og bare oss? Nå må de enkelte foreninger to opp dette til debatt og foreta seg noe. Før de blir nedlagt de også. Det haster.

Bjørn Kvinge